

HOOFDSTUK 1 | DAG 1 – DONDERDAG

Onderweg was er weinig te zien geweest, behalve de woeste zee. Trausti was toch het dek op gegaan op de veerboot, niet om naar de schuimende golven te staren, maar om zich in de sneeuwstorm op te frissen. Hij hield zich vast aan de reling, sloot zijn ogen en liet de sneeuw tegen zijn gezicht slaan. Ze voeren tegen de storm in en de onschuldige sneeuwvlokken voelden als hagelstenen. Gek genoeg hadden die speldenprikken van de natuur een goede invloed. Hij voelde zich beter, zijn misselijkheid werd minder en de hoofdpijn, die het hem net nog onmogelijk had gemaakt om na te denken, nam af. Binnen was de atmosfeer zwaar en doortrokken van de stank van de maaginhoud van passagiers die de deining niet hadden kunnen verdragen. Hij besloot buiten te blijven tot de veerboot aanlegde aan de steiger.

Trausti bracht zijn hand naar zijn voorhoofd voor hij zijn ogen opende. Hij zag het land onduidelijk naderen in de storm. Ze moesten er al bijna zijn. Hij draaide zich om en keek door het grote raam de ruimte met gemakkelijke stoelen in, waar zijn vrienden bij elkaar zaten. Hij dacht er even over om hen te roepen, maar hij zag ervan af. Niemand van hen had met hem mee het dek op willen gaan en dat was nu waarschijnlijk niet anders. Ze hadden niet durven opstaan, ondanks zijn mooie praatjes dat ze ervan zouden opknappen. Ze waren bang hun stoel kwijt te raken, want de veerboot was bomvol, zo vol dat ze maar vier tickets hadden kunnen krijgen. Hij had zich onder zijn jas moeten verstoppen op de achterbank, toen ze

aan boord reden. Toen ze eenmaal op de boot waren, maakte het niet meer uit en ging hij op in de massa van de andere passagiers. Gelukkig maar. Hij kon zich niet voorstellen hoe hij zich zou hebben gevoeld op het autodek, met die deining.

Toen hij weer voor zich keek waren de rotsen bij de aankomsthaven niet langer onduidelijke schimmen. De veerboot naderde ze snel en voor hij het wist voer de boot langs de loodrechte rotswand van de Ystaklettur en de zeegrot waar de rots in zee verdween. Hij dacht even dat hij de Klettsvíkbaai zag, waar twee witte dolfinen leefden, maar geen van beide liet zich zien om mee te zwemmen met het schip. Misschien waren ze er helemaal niet of hadden ze genoeg van de schepen die langs hun baai voeren. Niettemin was er genoeg te zien: de Heimaklettur rechts en het nieuwe lavaveld links.

Het was perfect en hij zou niets willen veranderen. Zelfs niet de moeizame tocht vanaf Thorlákshöfn. Oorspronkelijk zouden ze met de veerboot vanaf Landeyjahöfn reizen, wat maar een klein eindje was. Maar Ari, die de tickets had gekocht, had die ochtend een sms gekregen waarin stond dat vanwege de weersomstandigheden de plannen waren gewijzigd. Het maakte hen niet uit, het zou korter rijden zijn en langer varen. Het kwam bijna op hetzelfde neer en ze konden hun reis niet uitstellen. Zo was de aard van hun reis nu eenmaal.

Een andere vertrekplaats was niet de enige hindernis die het lot voor hen had opgeworpen. Ze hadden de reis bijna moeten afblazen, omdat er geen accommodatie op de Vestmannaeyjar te vinden was. Het was januari en geen van hen had bedacht dat de stad vol bezoekers van buiten zou zijn, zoals in de zomer. Maar helaas was dat wel het geval. De regering had een congres georganiseerd over de toekomst van de visserij en besloten dat dat op de Vestmannaeyjar zou plaatsvinden. De

deelnemers kwamen uit het hele land en dus waren alle slaapplaatsen in hotels, pensions en huisjes volgeboekt, net als de plaatsen op de Herjólfur. Dat gebeurde anders alleen tijdens het Thjóðhátid. Het percentage vrouwen op de volgepakte boot was echter veel lager dan tijdens dat jaarlijkse festival en de sfeer was dan ook heel anders. Waar je keek zag je de koppen van ernstige mannen die leken te beseffen dat hun toekomstvisie op geen enkele wijze overeenkwam met die van de regering.

De vrienden werden uit de brand geholpen doordat Ari zijn best had gedaan en onderdak had geregeld. En dat was niet gering. In plaats van dat ze elk in hun eigen hotelkamer zouden overnachten, zouden ze samen verblijven in een pas gereedgekomen huis op Stórhöfði, dat plaats bood aan hen allemaal. Daar zouden ze een keuken hebben, kamers en alles wat ze maar nodig hadden. Bij elke kamer zat een badkamer en het was allemaal bijna perfect. Alleen waren er maar vier kamers en zij waren met z'n vijven. Leifur, de derde man in de groep, had het geen probleem gevonden om op de bank in de kamer te slapen en daarmee was de zaak rond. Trausti had nog even zwak geprotesteerd toen Leifur had aangeboden op de bank te slapen, want de keuze was tussen hen tweeën. De twee vrouwen in het gezelschap kwamen niet in aanmerking, om redenen die nooit werden uitgesproken, en Ari had het huis geregeld, waardoor hij vanzelfsprekend recht had op een kamer. Omdat de huiseigenaren niet mochten weten dat een van hen op de bank zou slapen, had Trausti erop gerekend dat hij dat zou zijn. Hij was veel netter dan Leifur en zou er waarschijnlijk minder een rommeltje van maken. Maar Leifur had het al geregeld voordat Ari de mededeling dat Trausti op de bank zou slapen had rondgestuurd.

Trausti keek naar het zuiden, in de hoop dat hij het huis vanuit de haven zou zien, maar dat was niet zo. Hij keek er enorm naar uit, want het gebeurde niet elke dag dat hij zou slapen in een huis bij een vuurtoren. Het was het woonhuis waar de vuurtorenwachter op Stórhöfði had gewoond tot hij daar te oud voor was geworden. De vuurtoren was inmiddels geautomatiseerd, net als de weerwaarnemingen. Makelaars hadden het huis in de verhuur gedaan en het voor veel geld opgeknapt. Via zijn werk als econoom bij een van de grote banken kende Ari een van hen en die had gezien hoeveel moeite hij had om onderdak voor de groep te vinden. Ze mochten Ari wel dankbaar zijn dat hij dit had weten op te lossen, zeker omdat nog niemand in deze pas gerenoveerde luxewoning had overnacht. Ze zouden de eerste gasten zijn omdat de investeerders nog niet de gelegenheid hadden gehad er zelf te overnachten. Het was de bedoeling om het huis officieel in te wijden als het ergste winterweer voorbij was. Waarschijnlijk wilden de investeerders niet het risico lopen om de zee in te worden geblazen vanaf het havenhoofd.

Een ander groot voordeel was dat ze het huis voor niets kregen. Trausti was bezig met zijn bachelor in de reumatologie in Amerika en hoewel dat grotendeels werk in het ziekenhuis inhield, stelden de lonen weinig voor. Als je het per uur berekende, was het ongeveer hetzelfde als wat je aan de kassa van een supermarkt verdiende. Hij hield dus weinig over aan het eind van de maand en het vliegticket naar IJsland was heel duur geweest, omdat hij het niet ver van tevoren had kunnen kopen. Drie nachten in een hotel zou een nog grotere aanslag op zijn portemonnee zijn geweest en hij was blij dat het enige wat ertegenover stond was dat ze het huis netjes en schoon zouden achterlaten. Het zou ook vreemd zijn als de eigenaren

zich grote zorgen zouden maken, gezien de aanleiding van de reis. Mensen die naar een begrafenis gingen waren doorgaans rustig.

De veerboot naderde de kade en Trausti draaide zich weer om naar het raam. Zijn vrienden stonden op, net als de andere mensen, en Sigga gebaarde naar hem dat hij zich moest haasten. Hij lachte naar haar en zwaaide terug, liet de reling los en ging naar binnen. Hij hoopte dat zijn lach niet al te breed was geweest, want gezien het treurige van de aanleiding wilde hij niet dat de anderen zagen hoezeer hij zich op dit weekend verheugde. Hopelijk waren de anderen het met hem eens dat het leven verderging en konden ze na de begrafenis morgen nog een beetje van hun verblijf genieten. Maar dat was niet iets waar je gemakkelijk over begon. *Zullen we nog iets leuks gaan doen nadat Gugga onder de groene zoden is verdwenen?* Je kon de stemming niet van tevoren peilen. Die moest spontaan ontstaan. Als het een beetje meezat zou de vrolijkheid vanzelf komen.

Trausti volgde zijn vrienden naar het autodek en ze namen plaats in de twee auto's. Zelf zou hij ervoor hebben gekozen dat één auto voldoende was, zodat ze allemaal bij elkaar zaten, maar dat ging niet vanwege de bagage. Zo hoefden ze ook niet te beslissen wie achterin in het midden zou moeten zitten. Behalve Sigga waren ze allemaal lang en zij zou zich er nooit bij hebben neergelegd dat ze zo'n beslissing baseerden op lichaamsgewicht. De smalle zitplaats in het midden zou dan waarschijnlijk aan hem zijn toegewezen en hij zou het hele weekend nodig hebben gehad om zijn benen weer recht te krijgen. Nee, het was beter zo. Trausti kreeg de achterbank toegewezen in de mooie elektrische auto van Ari, en Sigga zat voorin. Ragga kon mee in de stationwagen van Leifur. De

auto's stonden naast elkaar op het dek en hij knikte naar Ragga toen hun blikken elkaar kruisten. Zij lachte naar hem en keek toen weer voor zich uit, terwijl hij ongemakkelijk lang naar haar profiel bleef kijken.

'Wat is dat voor een onzin? Ben je dan nergens van die reclames verlost?' Ari wees geïrriteerd naar een papier dat onder een van de ruitenwissers was gestoken.

Trausti keek om zich heen en verbaasde zich over die reclame. Hij zag niet dat er bij andere auto's zoiets onder de ruitenwissers zat. 'Is het geen bekeuring?'

Ari reageerde nog geïrriteerder: 'Een bekeuring? Waarvoor? Omdat ik geen parkeergeld heb betaald op de Herjólfur? Omdat ik te hard de boot op ben gereden?'

'Misschien hebben ze gezien dat ik een verstekeling ben en schrijven ze daarom een bekeuring uit?' Trausti hoopte van niet. De anderen zouden het misschien vanzelfsprekend vinden dat hij die boete betaalde, omdat hij zich verstopt had, en die was natuurlijk veel meer dan wat je voor de overtocht betaalde. Op het vliegveld had hij het geld opgenomen dat hij zich kon veroorloven om op deze reis uit te geven, zodat hij dat bedrag niet zou overschrijden. Een boete zou dat voornemen doorkruisen.

'Verdomde fascisten.' Ari maakte zijn gordel los, opende het portier en pakte het papier. Hij las wat erop stond terwijl hij nog half uit de auto hing. Vervolgens liet hij het op het dek vallen en ging weer zitten. 'Nog meer onzin.'

'Wat was het?' Sigga klonk alsof ze nog steeds last had van zeeziekte.

'Gewoon bullshit. In ieder geval geen bekeuring.' Ari maakte zijn gordel weer vast en greep het stuur stevig vast, met twee handen. 'Kom. Wanneer kunnen we eigenlijk van de boot?'

‘Zo meteen.’ Trausti had letters op het papier zien staan. ‘Wat stond er?’

‘Zoals ik al zei, bullshit. *Ga naar huis. Blijf hier niet.* Zoiets. Ongetwijfeld bedoeld voor een politicus. Van een boze visser die zich in de auto heeft vergist.’

Er klonk geknars en gekraak van staal over het dek en even later gingen de grote deuren open en kwam er beweging in de auto’s. Ari slaakte een zucht van opluchting en Trausti gaf het op te proberen het papier vanuit het zijraam van de auto te zien. Hij draaide zich weer naar voren en deed zijn best niet te lachen of te laten blijken dat hij zich ongelooflijk verheugde op deze dagen, voor als Sigga of Ari in de achteruitkijkspiegel keken. Hij wilde geen rare indruk maken.

Het lukte hem zijn gezicht in de plooi te houden. Op dit moment wilde hij nergens anders zijn dan op de Vestmannaeyjar met zijn vrienden. Het was de enige vriendengroep waar hij ooit bij had gehoord en hij had hen enorm gemist. Ze hadden hem vanaf de eerste dag geaccepteerd en hadden nooit iets in zijn gedrag opgemerkt, wat zijn medeleerlingen op de basis-school en de middelbare school onmogelijk hadden gevonden. Hij had nooit begrepen wat er mis was met hem of iets aan zichzelf kunnen veranderen. Toch had hij alles geprobeerd om bij de andere kinderen in de smaak te vallen. Als hij iets veranderde, vonden ze iets anders belachelijk, idioot of volstrekt onmogelijk. Hij was zo gewend geraakt aan het gepest en de nare opmerkingen dat het lang duurde voor hij niet meer op zijn hoede was en begreep dat deze nieuwe vrienden precies dat waren. Vrienden. Geen vijanden die zich anders voordeden en hun ware gezicht zouden laten zien als hij zich eindelijk ontspande.

Ze hadden elkaar leren kennen in de studentenflat aan het

begin van hun studie. Ze woonden op hetzelfde moment in dezelfde gang. Ze kwamen allemaal van het platteland en waren sociaal niet heel vaardig. Je zou kunnen zeggen dat de eenzaamheid in de stad hen bij elkaar had gebracht, niet een gedeelde kijk op het leven of dezelfde interesses. Het bijzondere was dat ze toch heel goed bij elkaar pasten. Hevige ruzies kwamen zelden voor en geen van hen werkte de anderen erg op de zenuwen. Natuurlijk was er weleens wrijving, maar dat ging altijd weer snel over. Ze waren eigenlijk meer een groep broers en zussen.

De groepsleden hadden elkaar lang niet gezien, maar toch was het hun gelukt om aan boord van de Herjólfur de draad weer op te pakken, ondanks de door allen gevoelde zeeziekte. Het was moeilijk om te doen alsof wanneer je moeite had om niet over te geven en de oppervlakkige gesprekken onderweg in de auto naar Thorlákshöfn hadden plaatsgemaakt voor meer oprechtheid. Ze namen allemaal weer hun oude rol in binnen de groep, hoewel ze elk hun eigen richting op waren gegaan na de studie en een andere taak hadden gevonden, in een andere maatschappij. Ze waren allemaal gaan werken in hun vakgebied en je zou denken dat ze met de jaren wel zouden zijn veranderd. Trausti was bang geweest dat het niet mogelijk was om de groep die zo verspreid was geraakt weer terug te brengen naar zoals het vroeger was geweest. Maar hij had zich zorgen gemaakt om niets. Net als de meeste andere zorgen die hem plaagden. Tot nu toe had Trausti in ieder geval gemerkt dat ze nog precies hetzelfde waren, alleen een paar jaar ouder. Misschien had het ermee te maken dat ze allemaal nog kinderloos waren en vrijgezel, ook al waren ze rond de dertig.

Het eerste wat Trausti opviel toen hij ze zag, was de veranderde kledingstijl. Sommigen waren behoorlijk chiquer

geworden. Het was alsof Ari die ochtend gewoontegetrouw zijn bankkloffie had aangetrokken, zich had bedacht en het colbertje had verruild voor een trui, over zijn overhemd, en op zijn nette schoenen in de auto was gestapt. De kleren van Sigga waren op verschillende plaatsen voorzien van letters waarvan Trausti begreep dat ze het logo vormden van een modehuis. Zelfs de gesp van haar riem bestond uit twee letters. Zij werkte als advocaat bij een groot kantoor en had onderweg naar Thorlákshöfn verteld dat het goed ging. Het was alleen niet gemakkelijk om onder woorden te brengen hoe goed, met alles wat haar belemmerde, en het was niet onwaarschijnlijk dat ze ervoor had gekozen haar kleren voor haar te laten spreken. Het kon echt niemand ontgaan dat zij in goeden doen was. De kledingsmaak van Ragga leek zich ook te hebben ontwikkeld, van wonderlijk tot verstandig. Een teken was dat het kleine gouden ringetje dat zij in een van haar neusvleugels had gedragen nu weg was. Er was een klein gaatje achtergebleven, dat niemand opviel, tenzij je er speciaal op lette.

Aan de kledingstijl van Trausti was niet zoveel veranderd als aan die van Ari, Sigga en Ragga, maar toch iets. Het ziekenhuis stelde bepaalde eisen aan hoe het personeel gekleed ging. In de ruim twee jaar die voorbij waren gegaan sinds hij naar het buitenland was vertrokken was zijn kleding ongemerkt netter geworden. Hij zag er nog niet zo keurig uit als Ari, meer een soort uitverkoopversie van zijn vriend de bankemployé. Alleen Leifur was niet veranderd wat dat betreft. Hij zag er nog altijd uit als een roadie van een band die niet was doorgebroken. Hij droeg een versleten T-shirt met een afbeelding die bijna helemaal vervaagd was, een spijkerbroek en een oude jas. Op een rare manier was Trausti daar blij om. Hij wilde het liefst dat alles nog was zoals vroeger.

Dat was natuurlijk uitgesloten. Kledingstijl kon veranderen en mee ontwikkelen met mode, leeftijd en werkomgeving, maar de groep was kleiner geworden en daaraan veranderde je niets.

De plezierige rust en het tevreden gevoel die over hem waren gekomen verdwenen als sneeuw voor de zon. In plaats daarvan voelde Trausti een knoop in zijn maag en hij sloot zijn ogen. Hij zette onaangename herinneringen van zich af en deed zijn best om ze in te wisselen voor goede herinneringen uit hun studietijd. Maar de nare herinneringen wilden niet wijken. En tegelijk schoot de gedachte aan een mogelijke boete door zijn hoofd en hij bukte zich voor het geval een oplettende medewerker op het autodek de passagiers in de auto zou tellen. Dat besluit vrolijkte hem niet op, want zijn oog viel meteen op zijn oude telefoon die uit zijn zak moest zijn geglipt toen ze de boot op reden en hij daar ineengedoken had gezeten. Trausti had aan boord misgegrepen toen hij zijn telefoon wilde pakken en gedacht dat hij hem in zijn handbagage had gedaan. Had hij dat maar gedaan. Zelfs in het slechte licht onder de jas die hij over zijn hoofd had getrokken zag hij dat het scherm gebarsten was en alle pogingen om hem tot leven te wekken waren vergeefs. Hij moest er heel onhandig op zijn gaan staan, misschien wel bij het uit- of instappen. Het scherm was niet alleen kapot, de telefoon zelf was niet langer plat, maar enigszins verbogen.

Ari reed de veerboot af, de kade op. Zodra Trausti dacht dat het wel weer kon, kwam hij overeind en bekeek hij de beschadigde telefoon beter. Het lukte hem niet om hem aan te zetten en hij stopte hem in zijn zak, in de hoop dat hij vanzelf zou herstellen. Het was ondraaglijk om zonder telefoon te zijn, maar een nieuwe kostte een vermogen. In plaats van dat hij zich verheugde op wat voor hen lag, werd Trausti overmand

door zorgen. Hij moest denken aan de boodschap die onder de ruitenwissers was gestoken. Was die bedoeld voor iemand anders, zoals Ari beweerde? Of was hij toch aan hen gericht?

Dat kon toch niet. Waar sloeg dat nou op? *Ga naar huis. Blijf hier niet.*

Geen van hen keek achterom of in de achteruitkijkspiegel. Daarom zagen ze niet dat iemand het lege autodek op liep, het briefje opraapte en hen nakeek toen ze in het winterse weer verdwenen.

HOOFDSTUK 2 | DAG 5 – MAANDAG

Tegen alle verwachtingen in was het rustig weer. Er was een storm voorspeld voor de namiddag, maar natuurlijk was het vroeg in de ochtend, als vrijwel niemand op was om ervan te genieten, prachtig weer. Onderweg naar huis was ze één iemand tegengekomen, een man die door de velden naar het stadje Breidabakki liep, waar hobbyboeren paarden en schapen hielden. Zij had daar geen belangstelling voor en daar prees ze zichzelf gelukkig mee, omdat je voor die hobby in alle vroegte op moest om de dieren te voeren.

Ásta stapte uit de auto en sloeg het portier dicht. Móri, de hond, blafte en ging tekeer op de achterbank, helemaal niet blij dat hij werd achtergelaten. Hij was ervan overtuigd dat hij per ongeluk was vergeten en dat het zou goedkomen als ze hem hoorde. Maar zo was het niet. Hij moest zich ermee verzoenen dat hij achterbleef. Zij wilde hem in het donker niet kwijtraken. Niet nu. Je kon nooit weten wat je te wachten stond.

Ze had de auto neergezet aan de kant van de weg in plaats van helemaal door te rijden naar Stórhöfði, wat haar bestemming was. Onderweg had het geleken of de zon opkwam in het oosten, achter de landtong die Stórhöfði met Heimaey verbond. Dat kon echter niet kloppen, en toen ze dichterbij kwam zag ze dat het licht helemaal niet van de horizon kwam. Het licht leek zijn oorsprong te hebben op Brimurd, een rotsig strand tussen Ræningjatangi en Gardsendi, beneden aan de landtong. Hoewel ze eigenlijk haast had, besloot ze het nader

te onderzoeken. Diep vanbinnen wist ze dat het geen nieuwsgierigheid was, maar omdat ze wat ze te doen had voor zich uit wilde schuiven. Als ze niet oplette, zou ze omdraaien als ze weer in de auto ging zitten. Terug naar huis rijden in plaats van afmaken wat haar had doen opstaan en de stad uit doen rijden terwijl het nog nacht was.

Nu Ásta eenmaal uit haar auto was gestapt, rook ze de lucht die aangaf wat de gloed veroorzaakte. Ze kneep haar ogen halfdicht om beter te kunnen zien en meende rook te onderscheiden die opsteeg naar de nachtelijke hemel. Er was iets in de fik gestoken. Ze liep voorzichtig over de weg, in de richting van een kuil op het strand. Een dun laagje sneeuw op het asfalt vormde een harde, gladde ondergrond en het laatste wat ze wilde was vallen, een been breken en koud en eenzaam op de weg blijven liggen tot er iemand voorbijkwam. Dat zou nog wel een tijdje kunnen duren. Toen ze de weg was overgestoken ontspande ze wat. Het prettige geknars van de sneeuw onder haar voeten verbrak de stilte en de ademwolkjes uit haar mond concurreerden met de rook in de lucht.

Ásta moest denken aan de naam Ræningjatangi (Piratenpunt) en waar die vandaan kwam en aarzelde even voor ze nog een stap zette. Er liep een rilling over haar rug en ze sloeg haar armen om zich heen. Ze kreeg een vreemd ongemakkelijk gevoel als ze dacht aan de zeerovers en de Turkse Ontvoeringen uit 1627 die hier hadden plaatsgevonden en ze probeerde het van zich af te zetten. Zij moesten daar aan land zijn gekomen, maar ze was niet bang dat er nu mannen met kromzwaarden op het strand zouden staan die haar als slavin zouden meevoeren. Wat haar een ongemakkelijk gevoel gaf was dat het heden en het verleden met elkaar gemeen hadden dat het gebied verlaten was. Daarom konden de piraten ongezien aan

land komen en daarom zou het er slecht voor haar uitzien als de brandstichters het in hun hoofd haalden om haar aan te vallen. Ásta stond doodstil en ademde diep in en uit. De met rook vermengde winterlucht vulde haar longen en de rillingen werden heftiger.

Ze moest ophouden zich als een idioot te gedragen. Ongetwijfeld was het gewoon afval dat was aangestoken. Mensen verzonnen van alles om geld te besparen en je spaarde reinigingskosten uit als je je afval in de vrije natuur verbrandde. Eén ding was echter in tegenspraak met deze hypothese – er was nergens een voertuig te bekennen. Het kon toch niet zo zijn dat iemand hier te voet zijn afval of rommel heen had gebracht. Ásta liep naar de rand van de rotshelling en ademde lichter toen ze niemand zag bij het vuur op het strand.

Van waar zij stond was het onmogelijk te zien wat er in de fik stond. De vlammen kwamen niet hoog, maar het was niettemin een forse brand. Ze wendde zich af van het strand en liet haar ogen over het gebied gaan, maar in het vage licht van de maan zag ze niemand die dit vreemde vuur kon hebben aangestoken. Het was natuurlijk niet zo moeilijk om je achter een rots te verbergen – maar waarom zou je? Ze was niet een in colbert gestoken James Bond in een spionagefilm. Zij was Ásta Jóns, gekleed in een nogal simpele joggingbroek onder een versleten jas en woonachtig op de Vestmannaeyjar. Haar verstand nam het weer over en ze besloot op onderzoek uit te gaan. Ze wilde zien wat er in brand stond. Daarna zou ze naar Stórhöfði rijden, doen waar ze voor gekomen was en weer naar huis gaan. Alles zonder veel na te denken, waardoor ze zou gaan twijfelen en de moed zou verliezen.

Op de helling omlaag naar het strand lag geen sneeuw, maar hij was bedekt met glibberig zeewier. Op sommige plekken

kon je ijs zien glinsteren in het maanlicht, dus Ásta klauterde voorzichtig naar beneden. Uiteindelijk kwam ze heelhuids beneden op het vlakke gedeelte en vandaar liep ze in de richting van het vuur. Dat was in een afgelegen hoekje tegen de steile zandhelling aan, zo ver van de zee als maar kon. Er zou een springvloed voor nodig zijn om het vuur door de golven te laten doven en de plek was zeker niet toevallig gekozen.

Hoewel Ásta het vuur inmiddels genaderd was kon ze nog steeds niet zien wat er in brand stond. Het vuur was verblindend en je kon onmogelijk zien wat het was dat de vlammen voedde. Maar Ásta's ogen wendden geleidelijk aan het felle licht en de zwarte berg die brandde begon vorm aan te nemen. Ze slaakte geen kreet en rende niet weg, maar sloeg haar beide handen voor haar mond en bleef staan staren. Door het vuur heen hoorde ze nu het geluid van de golven, waar ze daarvoor geen acht op had geslagen. Het zweet stond op haar gezicht van de hitte van het vuur, terwijl ze het net nog ijskoud had gehad. De geur was ook veranderd. Nu rook ze benzine. Het leek erop dat de aanblik haar zintuigen in de overdrive had gezet.

Wat daar in brand stond was een mens. Boven op de stapel hout lag iets wat niets anders kon zijn dan een lijk. Het was gitzwart en je kon niet zien of het een vrouw of een man was. Toch was het overduidelijk geen pop. Er brandde vlees, geen kunststof. Armen, benen, een romp en een hoofd dat naar haar toe gedraaid was, de kaak geopend en de ogen twee zwarte gaten.

Ásta merkte dat ze onbewust was gaan schreeuwen in haar handen. Er was geen specialist van de eerste hulp voor nodig om te zien dat het slachtoffer niet meer gered kon worden. Daarvoor was het al veel te laat. Ze liep achteruit, weg bij het vuur, zonder haar ogen af te houden van het brandende

hoofd en de vlammen die eruit sloegen. Het was alsof de tijd stilstond en elke stap eindeloos duurde. Ze dwong zichzelf uiteindelijk om zich om te draaien. Toen ze in de richting keek waar ze vandaan gekomen was, bedacht ze dat ze iets had gezien vanuit haar ooghoek toen ze zich omdraaide. Iets glimmends dat niet thuishoorde in deze donkere omgeving en half schuilging achter een grote rots. Ze dwong zichzelf te kijken, ook al wilde ze dat liever niet. Ze moest weten wat het was. Was het een stuk plastic dat daarheen was gewaaid of was het iemand die haar had gezien? En als dat zo was, zou hij haar dan volgen? Ze moest het gewoon weten. Het zou te laat zijn als ze erachter kwam op het moment dat ze een klap op haar hoofd kreeg.

Ásta keek om, klaar om weg te rennen zodra ze iemand zag. Als er iemand anders op het strand was, was het duidelijk dat diegene ook het vuur had aangestoken. Iets anders was uitgesloten. Ze had haar handen voor haar gezicht weggehaald, dus haar gil kreeg alle ruimte toen ze zag dat tegen een grote kei iemand zat die voor zich uit leek te staren, naar het vuur. Ze kon het gezicht van de persoon niet zien door de grote capuchon die hij of zij over het hoofd had getrokken en de flakkerende gloed van het vuur maakte dat ze niet kon onderscheiden of het om een vrouw of een man ging. Ze besloot er maar van uit te gaan dat het een man was, want mannen renden harder, en zonder er verder bij na te denken rende ze weg. Ze moest bij de auto zien te komen en weg uit deze omgeving. Hulp halen.

Nadat ze zo goed en zo kwaad als het ging boven was gekomen, op de weg, struikelend en vallend over het glibberige zeewier, keek Ásta eindelijk over haar schouder. Niemand volgde haar. Ze keek naar de plek waarvan ze dacht dat de figuur er had gezeten. Maar het was moeilijk om iets te onderscheiden

in het weinige licht. Het licht van het vuur overheerste alles. Dat verklaarde waarschijnlijk ook waarom ze onderweg naar beneden, naar het strand, niemand had gezien. De in een jas gehulde persoon kon daar heel goed al hebben gezeten toen zij er verscheen.

Ásta kneep haar ogen halfdicht en tuurde ingespannen naar de juiste plek. Uiteindelijk zag ze iets van een rode jas en ze ademde iets lichter. Het leek erop dat de persoon er nog zat, doodstil van afschuw. Toen bedacht ze dat het misschien alleen een jas was die door de eigenaar was achtergelaten om sneller weg te kunnen komen. Meer theorieën waren niet nodig om ervoor te zorgen dat zij weer de benen nam. Ze hield haar ogen niet van de auto af onder het lopen en lette niet op de gladde weg. Ze liep ertegenaan, viel voorover en kwam op handen en voeten terecht op het ijs dat het asfalt bedekte. Haar knieën deden zeer en haar handen waren geschaafd, maar verbazing leidde haar af van die dingen toen ze links van haar het geluid van een motor hoorde die over de weg leek te naderen. Ze keek meteen in die richting, klaar om zich opzij te laten rollen als er inderdaad een voertuig op haar af kwam. Het was in ieder geval geen auto, maar misschien een elektrische scooter.

De bron van het geluid bleek dichterbij dan ze had gedacht en ook kleiner. Veel kleiner. Ásta dacht zelfs dat ze aan het dromen was.

Nog altijd op handen en voeten keek ze verbijsterd naar de robotstofzuiger die voorbijkwam en verdween over de weg richting het stadje. Ze keek hem even na, tot ze zich realiseerde dat ze moest maken dat ze wegkwam. Ze stond op en negeerde haar pijnlijke knieën terwijl ze naar de auto liep. Toen ze er was, haalde ze de sleutel uit haar jaszak. Haar handen trilden zo dat ze hem bijna liet vallen en ze merkte dat ze

ongecontroleerd aan het snikken was. Het hielp ook niet dat Móri hysterisch jankte en op de achterbank tegen het raam op sprong. Het lukte haar om in te stappen en ze deed de auto direct op slot. Toen startte ze de motor zonder eerst haar gezicht af te drogen. Móri was stil. Hij drong zich tussen de voorste stoelen in en leek bij haar op schoot te willen kruipen. Ze duwde hem op de stoel naast zich, want het was uitgesloten dat ze kon autorijden met dertig kilo opgewonden blijdschap in haar armen.

De auto stond met de neus de verkeerde kant op en Ásta moest omkeren op de smalle weg. In alle opwinding bleek dat onmogelijk. Ze trapte te hard op het gaspedaal en de auto schoot te snel naar voren. Ze trapte op de rem en de auto sprong heen en weer alsof hij in een cocktailshaker was beland. Ásta gaf het al snel op, overtuigd dat ze in de berm zou belanden. Hoewel het vooruitzicht afschuwelijk was, moest ze wel doorrijden, naar het kleine platform aan het strand waar ze kon draaien. Het zou haar lukken de auto naar voren te rijden en het zou geen uren duren. Ásta ademde een paar maal rustig in en uit en dat kalmeerde haar wat. Ze pakte het stuur stevig vast en reed weg. Als er iemand van het strand zou komen met kwade bedoelingen dan zou ze gewoon over hem heen rijden.

Ásta boog zich over het stuur, met haar neus tegen de voorruit. Ze reed niet hard, vanwege de gladheid, ze wist dat ze verkeerd zou reageren, in de toestand waarin ze zich nu bevond. Ze herinnerde zich dat haar telefoon was ingeplugd in de auto en zette de computer aan om handsfree de politie te kunnen bellen. Die was dag en nacht bereikbaar, ondanks de lage bezetting, en was doorgaans binnen tien minuten ter plaatse. Ze schreeuwde de opdracht naar de telefoon om 112

te bellen.

Het was moeilijk om twee dingen tegelijk te doen onder zoveel druk en Ásta raakte er helemaal van in de war. Ze lag over het stuur gebogen en raakte per ongeluk de claxon aan. Ze schrok van het schelle geluid, reed half de berm in en draaide aan het stuur alsof ze een rallyrijder was. Toen scheurde ze weg zonder aan het spekgladde asfalt te denken.

Dat had ze beter wel kunnen doen.